

**Skarga wniesiona dnia 15 lipca 2004 r. przez easyJet
Airline Company Limited przeciwko Komisji Wspólnot
Europejskich**

(Sprawa T-300/04)

(2004/C 262/74)

(Język postępowania: angielski)

Dnia 15 lipca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich przez easyJet Airline Company Limited, z siedzibą w Luton, Wielka Brytania, reprezentowaną przez J. Cooka i L. Mills, Solicitors.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 7 kwietnia 2004 r., dotyczącej postępowania wszczętego na podstawie art. 81 TWE (Sprawa COMP/38.284/D2 Societ  Air France/Alitalia Linee Aeree Italiane S.p.A);
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżoną decyzją Komisja stwierdziła, iż artykuł 81 ustę 1 TWE nie znajduje zastosowania do porozumienia o współpracy pomiędzy przewoźnikami lotniczymi Air France i Alitalia w okresie od 12 listopada 2001 r. do 11 listopada 2007 r., pod warunkiem dostosowania się do zobowiązań zawartych w załączniku tejże decyzji.

Skarżąca, która sama jest przewoźnikiem lotniczym, domaga się stwierdzenia nieważności tejże decyzji. Podnosi ona, iż porozumienie o współpracy stanowi połączenie działalności stron, które go zawarły, na trasach pomiędzy Francją i Włochami, i jako takie powinno zostać ocenione według rozporządzenia Rady nr 4064/89⁽¹⁾. Następnie podnosi, iż Komisja niepoprawnie zdefiniowała rynek relevantny, przez to, że nie wzięła pod uwagę, iż obie strony porozumienia są sprzedawcami usług lotniskowych i błędnie przyjęła, iż oba lotniska paryskie są równorzędne, oraz że przewoźnicy oferujący niskie koszty przewozu na odcinku Francja-Włochy nie stanowią atrakcyjnej alternatywy dla pasażerów, którym zależy na czasie podróży.

Skarżąca uważa ponadto, iż Komisja niewłaściwie zastosowała artykuł 81 ustę 1 WE, dokonując niepoprawnego oszacowania istnienia potencjalnej konkurencji pomiędzy stronami porozumienia, poprzez brak dokładnego zbadania czy porozumienie nie spełnia czterech warunków wymienionych w paragrafie trzecim tegoż przepisu i opierając swoje wnioski na oczywistych błędach prawnych i w dokonanych ocenach. Odnosnie do zobowiązań stanowiących załącznik do decyzji, Skarżąca utrzymuje, iż Komisja nie dokonała odpowiedniej oceny ich skuteczności, a także nie zbadała, czy są one wystarczające dla przywrócenia konkurencji. Na koniec podnosi, iż zaskarżona decyzja nie zawiera stosownego uzasadnienia, jako

że Komisja nie rozważyła posiadania przez strony pozycji dominującej na jakimkolwiek rynku, a także możliwości zastosowania artykułu 82 WE do łączącego ich porozumienia.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) Nr 4064/89 z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw.

**Skarga wniesiona dnia 28 lipca 2004 r. przez Clearstream
Banking Aktiengesellschaft i Clearstream International
societ  anonyme Luxembourg przeciwko Komisji
Wspólnot Europejskich**

(Sprawa T-301/04)

(2004/C 262/75)

(Język postępowania: niemiecki)

Dnia 28 lipca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich przez Clearstream Banking Aktiengesellschaft z siedzibą we Frankfurcie nad Menem i Clearstream International societ  anonyme Luxembourg z siedzibą w Luksemburgu, reprezentowane przez Horst Satzky i Bernhard M. Maasen, adwokatów.

Skarżące wnoszą do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 2 czerwca 2004 r. skierowanej do skarżących w sprawie COMP/38.096 dotyczącej (i) stwierdzenia nadużywania pozycji dominującej na rynku i (ii) zobowiązania do zaniechania naruszenia
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

W zaskarżonej decyzji Komisja zarzuca skarżącym naruszenie art. 82 WE. Zdaniem Komisji skarżące nadużyły pozycji dominującej na rynku poprzez rzekome odmawianie, przez okres prawie dwóch lat, świadczenia na rzecz Euroclear Bank S.A. („EB”) tak zwanych pierwotnych usług clearingu i rozliczeń w zakresie niemieckich akcji imiennych oraz poprzez cenowe dyskryminowanie EB przy świadczeniu pierwotnych usług clearingu i rozliczeń przez okres pięciu lat.

Skarżące kwestionują ten zarzut i wnoszą o stwierdzenie nieważności decyzji. Główny zarzut skarżących skierowany jest przeciwko przyjęciu przez Komisję, że skarżąca Clearstream Banking AG („CB”) posiada na przedmiotowym rynku pozycję dominującą.

Skarżące podnoszą, że negocjacje pomiędzy CB i EB, dotyczące zawierania transakcji w zakresie papierów wartościowych mających za przedmiot niemieckie akcje imienne nie trwały dwa lata, lecz maksymalnie dziewięć miesięcy. Przyczyna tak długiego okresu tkwiła po stronie EB, a nie po stronie CB. W żadnym czasie CB nie miała interesu ani nawet zamiaru, aby odmawiać EB usług, które CB świadczyła na rzecz innych klientów.

Skarżące podnoszą dalej, że przy negocjacjach nie można przeoczyć, że zawieranie transakcji w zakresie papierów wartościowych mających za przedmiot niemieckie akcje imienne jest całkowicie pozbawione znaczenia dla wymiany usług pomiędzy CB i EB. Przy kształtowaniu cen skarżące kierowały się zasadą równego traktowania porównywalnych klientów. EB nie jest porównywalna z grupą klientów wskazaną przez Komisję dla uzasadnienia zarzutu o dyskryminację.

Ponadto skarżące podnoszą, że Komisja nigdy nie twierdziła, że Clearstream International S.A. Luxembourg („CI”) jest przedsiębiorstwem dominującym na rynku. Już z tego powodu nie mogło ono nadużyć pozycji dominującej. Nadto, zawarte w decyzji określenie granic przedmiotowo właściwego rynku jest nieodpowiednie. Skarżące uważają, że dokonane przez Komisję rozróżnienie pomiędzy „pierwotnymi” i „wtórnymi” usługami rozliczeń jest merytorycznie nieuzasadnione, a nawet pozostające w sprzeczności. Istnieje jedynie jeden przedmiotowo właściwy rynek dla usług clearingu i rozliczeń. Na tym właściwym rynku dla wszystkich usług clearingu i rozliczeń, CB nie posiada pozycji dominującej. W związku z tym ani CB, ani CI nie są adresatami normy art. 82 EW. Już ze względu na błędne określenie granic rynku – a co za tym idzie – wobec braku zaistnienia pozycji dominującej, należy stwierdzić nieważność przedmiotowej decyzji.

Skarga wniesiona w dniu 26 lipca 2004 r. przez Maison de l'Europe Avignon Méditerranée przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-302/04)

(2004/C 262/76)

(Język postępowania: francuski)

Do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła w dniu 26 lipca 2004 r. skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesiona przez stowarzyszenie Maison de l'Europe Avignon Méditerranée z siedzibą w Avignon (Francja), reprezentowane przez François Martineau, avocat.

Skarżący wnosi do Sądu o:

- zasądzenie od Komisji kwoty 394 066,76 euro w związku z niewywiązywaniem się przez nią ze zobowiązań finansowych wobec Maison de l'Europe Avignon Méditerranée;

- obciążenie strony pozwanej całością kosztów podlegających zwrotowi, których wysokość określona została na kwotę 10 000 euro.

Zarzuty i główne argumenty

Zdaniem skarżącego, Komisja przyjęła do wiadomości w sposób nieoficjalny od 1996 r. utworzenie Info Point Europe, działającego w jego strukturach. W roku 2000 skarżący podpisał z Komisją umowę o utworzeniu Info Point Europe (punkt informacyjny Europa), co zdaniem skarżącego stanowiło sformalizowanie istniejącej sytuacji. W roku 2004 umowa została przez Komisję wypowiedziana.

Skarżący zamierza za pomocą niniejszej skargi pociągnąć Komisję do odpowiedzialności umownej, celem uzyskania zapłaty za usługi, jakie świadczył od 1996 r. w charakterze europejskiego punktu informacyjnego Komisji.

Zdaniem skarżącego, Komisja nie wywiązała się ze swoich zobowiązań umownych i jest mu winna liczne odsetki za zwłokę oraz zapłatę za usługi świadczone podczas festiwalu w Avignon i za utrzymywanie centrum dokumentacji europejskiej od 1996 r.

Skarga wniesiona dnia 29 lipca 2004 r. przez European Dynamics SA przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-303/04)

(2004/C 262/77)

(Język postępowania: angielski)

Dnia 29 lipca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich przez European Dynamics S.A., z siedzibą w Atenach, Grecja, reprezentowaną przez S. Pappasa, adwokata.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności ogłoszenia Komisji o przetargu nr 2003/S249-221 337 ESP-DIMA;
- stwierdzenie nieważności zaproszenia Komisji do składania ofert nr PO/2003/192 (ESP-DIMA);
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 4 czerwca 2004 r., przyznającej ofercie konsorcjum European Dynamics tylko drugie miejsce, po ofercie podmiotu wygrywającego przetarg;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 14 lipca 2004 r., odmawiającej uwzględnienia odwołania strony skarżącej od wyniku przetargu;
- obciążenie Komisji kosztami i wydatkami (w tym kosztami i wydatkami prawnymi) poniesionymi przez European Dynamics w związku z niniejszą skargą.